

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Ing. Z. K.
bytem X
zastoupený Mgr. Zdeněk Pokorný, advokát
sídlem AK Brno, Anenská 8, 602 00 Brno

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2023, č.j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce brojí svou žalobou proti rozhodnutí ze dne 20.10.2023, č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutí ze dne 28. 6. 2023, č. j. X pro nesplnění podmínek ustanovení článku II zákona č. 323/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění

pozdějších předpisů, a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 323/2021 Sb.“), zamítla žádost žalobce o zvýšení procentní výměry dříve přiznaného starobního důchodu za vychované děti.

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná rozhodla o tom, že částka zvýšení za vychované dítě nenáleží za výchovu dítěte L. K., nar. X, a M. K., nar. X, neboť se nepodařilo prokázat, že žalobce o děti pečoval osobně „v největším rozsahu“.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaná shrnula zjištěný skutkový stav věci. Dle podkladové dokumentace matka dětí J. K., nar. X, dne X zemřela. Žalobci byl k jeho žádosti ode dne 4. 9. 2019 přiznán starobní důchod, přičemž dle podkladové dokumentace osobním vyměřovacím základem („průměrným měsíčním výdělkem“ dle dřívější právní terminologie) pro stanovení výše tohoto důchodu byla částka 16 591 Kč. Matce dětí byl k její žádosti přiznán ke dni 1. 3. 2011 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, osobním vyměřovacím základem byla v jejím případě částka 7 617 Kč. Z podkladové dokumentace dále plyne, že žalobce v kalendářních rocích 1981 až 1998 byl zaměstnán či vykonával samostatnou výdělečnou činnost, přičemž až do započetí výkonu samostatné výdělečné činnosti v roce 1991 jeho hrubé výdělků podle tehdejší právní terminologie nedoznaly významnějšího poklesu a obecně kontinuálně rostly od cca 29 000 Kč za kalendářní rok 1983, kdy se vrátil na území nynější České republiky, na 42 000 Kč za jedenáct měsíců kalendářního roku 1990. Počínaje kalendářním rokem 1993 navíc výdělků ze samostatné výdělečné činnosti značně převyšovaly výdělků dosavadní (cca 76 000 Kč v kalendářním roce 1993, cca 200 000 Kč v roce následujícím). V kalendářních rocích 1983 až 1991 před zahájením samostatné výdělečné činnosti s volnějším rozvrhem práce, přitom žalobce získal v součtu 152 dnů vyloučené doby; absentoval tedy práci průměrně 16 dnů ročně. Matka dětí byla dle podkladové dokumentace v letech 1988 až 1989 zaměstnána, poté rovněž začala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost spjatou s poklesem na výdělku. V souvislosti s čerpáním mateřské a rodičovské dovolené absentovala v zaměstnání její příjmy ze samostatné výdělečné činnosti počínaje rokem 1991 byly pravidelně výrazně nižší než příjmy žalobce.
4. K námitkám žalobce žalovaná nejprve vyložila smysl výchovného, jímž je především zmírnění statistického rozdílu mezi průměrným starobním důchodem osob pečujících o děti oproti obecnému průměrnému starobnímu důchodu. Nejvýznamnější dopad na pracovní kariéru, a tedy i na výši důchodu, má přitom výchova dítěte zejména v jeho předškolním věku a v prvních letech povinné školní docházky. Ta z pečujících osob, jejíž pracovní kariéra byla výchovou dítěte ovlivněna méně nebo vůbec, má svůj starobní důchod vyšší díky vyšším výdělkům a delší době pojištění. Nedochází u ní ke snížení důchodu a není tedy dán důvod pro kompenzaci prostřednictvím výchovného. Takové osobě proto nárok na výchovné nepřísluší.
5. Žalovaná vyhodnotila, že z podkladů ani z tvrzení žalobce samotného nijak nevyplývá, že by profesní kariéra žalobce byla péčí o děti ovlivněna více než kariéra matky dětí,

případně že by byla negativně jakkoliv ovlivněna vůbec. Zatímco matka dětí byla krácena na možných příjmech čerpáním mateřské a rodičovské dovolené, přičemž i v následujícím období dosahovala výrazně nižších příjmů ve srovnání se žalobcem, jeho příjmy v souvislosti s narozením a výchovou dětí dotčeny nijak nebyly. Smysl úpravy výchovného proto v předmětném případě není naplněn. Žalobci takový příjmový výpadek nevznikl, nevzniká mu proto ani nárok na výchovné jakožto reparaci takového jevu.

6. Žalovaná ovšem na jiném místě odůvodnění explicitně uvedla, že „*S ohledem na uvedené skutečnosti nezbyvá než uzavřít, že příjmový výpadek způsobený výchovou potomků v jeho případě byl výraznější než u matky dětí.*“

III. Žaloba

7. Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí z následujících důvodů. Předně uvedl, že žalovaná vycházela z právního názoru, že kromě explicitních zákonných podmínek musí být splněny i podmínky „*dovozené z účelu právní úpravy*“. Takový výklad a aplikaci právního předpisu považuje žalobce za nesprávné, neboť rozhodné mohou být výlučně podmínky stanovené zákonem výslovně, a naopak v žádném případě nemohou být rozhodnými jakékoli podmínky jen nějakým způsobem „*dovozované z účelu právní úpravy*“. To již proto, že nikde není jednoznačně stanoven způsob, jak takové podmínky dovodit, proč by přitom mohlo dojít k nepřipustné svévoli.
8. Dále uvádí žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „*smyslem výchovného je především zmírnění statistického rozdílu mezi průměrným starobním důchodem osob pečujících o děti oproti obecnému průměrnému starobnímu důchodu*“. Pokud tím žalovaná měla na mysli, že citovaný „*smysl*“ má být onou podmínkou dovozenou „*z účelu právní úpravy*“, pak žalobce namítl, že „*statistický rozdíl mezi průměrným starobním důchodem mne coby osoby pečující o děti oproti obecnému průměrnému starobnímu důchodu*“ v napadeném rozhodnutí žalovaná vůbec neřešila, resp. se jím vůbec nezabývala. I v tomto se tak jedná o nesprávnost až svévoli.
9. Konečně žalobce namítl i vnitřní rozpor v napadeném rozhodnutí, kde žalovaná v rozporu s výrokem v odůvodnění uvádí, že „*příjmový výpadek způsobený výchovou potomků v jeho případě byl výraznější než u matky dětí*“. Tedy nade všechnu pochybnost uznává, že byla v jeho případě naplněna podmínka příjmového výpadku. V rozporu s předchozím obsahem napadeného rozhodnutí, kdy žalovaná operuje i s „*účelem právní úpravy*“, na úplný závěr konstatuje, že napadané rozhodnutí je jen „*souladné s právními předpisy*“. Na tomto místě „*účel právní úpravy*“ tedy již sama pomíjí. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

10. Žalobce uplatnil dne 23. 1. 2023 u Okresní správy sociálního zabezpečení Brno-venkov (dále jen „OSSZ Brno-venkov“) žádost o zvýšení starobního důchodu za vychované děti. Ve formulářovém čestném prohlášení učiněném žalobcem v žádosti o zvýšení starobního důchodu za vychované dítě žalobce uvedl, že osobně a v největším rozsahu pečoval o děti L. K., nar. X, a M. K., nar. X, (dále jen „dětí“) v době od narození do jejich zletilosti, a to v největším rozsahu. Žalobci byl dne 4. 9. 2019 přiznán starobní důchod. Dále shrnula zjištěná fakta případu a parafrázovala v tomto ohledu obsah napadeného rozhodnutí.

11. Žalovaná dále uvedla, že matka dětí zemřela dne X. Podle podkladové dokumentace byla v letech 1988 až 1989 zaměstnána, poté rovněž začala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost spjatou s poklesem na výdělku. V souvislosti s čerpáním mateřské a rodičovské dovolené absentovala v zaměstnání a její příjmy ze samostatné výdělečné činnosti počínaje rokem 1991 byly pravidelně výrazně nižší než příjmy žalobce. Zatímco matka dětí byla krácena na možných příjmech čerpáním mateřské a rodičovské dovolené, přičemž i v následujícím období dosahovala výrazně nižších příjmů ve srovnání s žalobcem, příjmy žalobce v souvislosti s narozením a výchovou dětí dotčeny nijak nebyly.
12. Příjmový výpadek způsobený výchovou potomků byl výraznější u matky dětí, a nikoliv u žalobce, jak je chybně uvedeno v předposledním odstavci na straně 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalované jde o klasickou písarskou chybu v odůvodnění. Námitkám žalobce tedy nebylo možné vyhovět. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud zjistil, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná za podmínek ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)
14. Ze **správního spisu** žalované krajský soud zjistil následující. Žalobci byl přiznán starobní důchod ode dne 4. 9. 2019. Dne 23. 1. 2023 si podal žalobce žádost o navýšení procentní výměry starobního důchodu za dvě vychované děti, a to L. K. (nar. X) a M. K. (nar. X). Matkou těchto dětí byla paní J. K., která zemřela dne 6. 2. 2017, což dokládá úmrtní list Městského úřadu v Břeclavi. Dále ze spisu vyplývá, že žalovaná vyzvala žalobce dne 17. 2. 2023 ke sdělení relevantních skutečností rozhodných pro nárok na výchovné, zejména jakým způsobem byla dotčena jeho pracovní kariéra a ve kterém období péče o dítě, a kdo pečoval osobně a celodenně o děti do 4 let jejich věku. Žalobce ve svém sdělení doručeném žalované dne 17. 3. 2023 uvedl, že nastoupil do práce na Slovensku v roce 1982 a v roce 1983 zase vrátili zpět na Moravu.
15. Žalobce pracoval v jednosměnném provozu, takže se staral o dceru L. vždy dva dny, kdy manželka pracovala, a jinak se starali společně. Po narození syna M. začala manželka žalobce soukromě podnikat, takže měla volno jen jeden den v týdnu, a proto ve zbytku týdne se staral žalobce. Děti navštěvovaly školku i jesle. Žalobce tvrdil, že do 4 let věku s nimi strávil podstatně více času než jeho manželka. Péče o děti neměla ovlivnit ani jeho, ani manželčinu pracovní kariéru. Žalovaná vydala následně dne 28. 6. 2023 prvostupňové rozhodnutí. Poté v podání doručeném dne 2. 8. 2023 na OSSZ v Karvině žalobce doložil česné prohlášení matky své manželky paní J. S. ohledně rozsahu péče žalobce o děti. Z tohoto podkladu vyplývá, že po návratu ze Slovenska pracovala ona i její dcera nejprve v restauraci Obecní dům v Lednici, a to na dvoudenní směny. Poté pracovaly obě ženy v restauraci Apollo, kde byla denní pracovní doba

8:00-22:00 hod. Žalovaná posoudila toto podání jako námitky a rozhodla o nich napadeným rozhodnutím.

16. Krajský soud na úvod svého přezkumu nejprve považuje za nutné představit rozhodnou právní úpravu tzv. výchovného, o něž se v předmětné věci jedná. Přitom krajský soud v podstatné míře vycházel z předcházejících rozsudků zdejšího soudu ve věcech sp. zn. 34 Ad 23/2023 a sp. zn. 41 Ad 4/2024 v tom rozsahu, v jakém je tato prejudikatura souladná.
17. Výchovné je institutem zavedeným změnou zákona o důchodovém pojištění č. 323/2021 Sb., která byla s účinností od 1. 1. 2023 přijata na podkladě poslaneckého pozměňovacího návrhu (č. 8828, J. Hamáček, sněmovní tisk č. 1230/1, PSP, 8. volební období, 2017-2021, dostupné na www.psp.cz), a vtělena do § 34a zákona o důchodovém pojištění. V případě důchodů přiznaných před 1. 1. 2023 (jako tomu bylo v případě žalobce) se ve vztahu k výchovnému použijí pravidla čl. II (Přechodná ustanovení) zákona č. 323/2021 Sb.
18. Podle čl. II bod 1 zákona č. 323/2021 Sb. se starobní důchody přiznané ode dne, který spadá do období před 1. lednem 2023, zvýší o 500 Kč měsíčně za každé dítě, které pojištěnec vychoval, od splátky důchodu splatné v lednu 2023, a to při splnění dále uvedených podmínek. Toto zvýšení (přiznání výchovného) náleží k procentní výměře starobního důchodu.
19. Podle čl. II bod 3 zákona č. 323/2021 Sb. se *podmínky výchovy dítěte pro účely přiznání výchovného posuzují u všech pojištěnců podle právních předpisů účinných ke dni, od něhož byl starobní důchod přiznán, a to i v případě, že o dítě osobně pečoval muž. Výchovu téhož dítěte nelze pro účely přiznání výchovného současně započítat více osobám. Vychovávalo-li totéž dítě více osob, přihlíží se k výchově dítěte jen u té osoby, která o dítě osobně pečovala v největším rozsahu; to platí i v případě, že u téhož dítěte byla jeho výchova zohledněna při stanovení důchodového věku ženy. Přiznání výchovného nenáleží, pokud se pojištěnec vůči dítěti dopustil jako pachatel, spolupachatel nebo účastník úmyslného trestného činu proti životu a zdraví, proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nebo proti rodině a dětem.*
20. Podle čl. II bod 4 zákona č. 323/2021 Sb. dle věty první platí, že *pokud byl důchodový věk stanoven se zohledněním vychovaných dětí, zvýší se starobní důchod o tzv. výchovné bez žádosti; za vychované dítě se pro účely přiznání výchovného považuje dítě, k jehož výchově bylo přihlédnuto při stanovení důchodového věku.*
21. Podle čl. II bod 5 zákona č. 323/2021 Sb. pak platí, že pokud se nepostupuje dle bodu 4. (přiznání výchovného bez žádosti), zvýší se starobní důchod o výchovné na základě písemné žádosti podané na předepsaném tiskopisu. V případě starobních důchodů přiznaných před 1. 1. 2023 lze žádost podat nejpozději do 31. 12. 2024.
22. Žalobci byl starobní důchod přiznán k datu 1. 10. 2019, tedy v období do 31. 12. 2022. Naplnění podmínky výchovy dítěte se proto posuzovalo ve smyslu čl. II bodu 1 citovaných přechodných ustanovení podle podmínek v § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 4 odst. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění („vyhláška č. 284/1995 Sb.“).

23. V tomto období ženy splnily podmínku výchovy dítěte pro nárok na starobní důchod, jestliže osobně pečovaly nebo pečovaly o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků. Pokud se však žena ujala výchovy dítěte po dosažení osmého roku jeho věku, pak splnila podmínku výchovy dítěte, jestliže osobně pečovala nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu pěti roků; to však neplatí, pokud žena před dosažením zletilosti dítěte přestala o dítě pečovat (§ 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění). Podle § 4 odst. 2 prováděcí vyhlášky č. 284/1995 Sb. („vyhláška č. 284/1995 Sb.“) se pak podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod považovala za splněnou, pečovala-li žena o nezletilé dítě (a) od jeho narození do jeho úmrtí, pokud dítě zemřelo po dosažení šesti měsíců věku, nebo (b) alespoň poslední tři roky před dosažením věku potřebného podle zákona pro vznik nároku na starobní důchod.
24. Krajský soud k žalobním námitkám uvádí následující.
25. Žalobce namítal, že žalovaná dovozuje z účelu právní úpravy výchovného další podmínku, která není pokryta platným a účinným textem zákona. Žalobci lze nepochybně přisvědčit v tom směru, že zkoumání poklesu vyměřovacích základů či zásahu do kariérního růstu pojištěnce či jiné pokles sociálního statusu, který by bylo možno přičítat výchově a péči o děti, není výslovnou zákonnou podmínkou pro přiznání výchovného. Na druhé straně ovšem výchovné bylo jednoznačně koncipováno jako kompenzační a oceňovací zvýšení důchodu toho z rodičů dětí, který se o výchovu dětí nejvíce zasloužil. O těchto účelech hovoří citované odůvodnění pozměňovacího návrhu poslance Hamáčka, na základě něhož bylo výchovné implementováno do právní úpravy důchodového pojištění zákonem č. 323/2021 Sb.
26. Dosavadní judikatura správních soudů akceptuje, že žalovaná má při zkoumání podmínek nároku na výchovné praktikovat výklad dle účelu právní úpravy (viz k tomu rozsudky zdejšího soudu ve věcech sp. zn. 34 Ad 23/2023 a sp. zn. 41 Ad 4/2024, dále rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2024, č.j. 55 Ad 7/2023-26 nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2023, č. j. 51 Ad 3/2023-20). Odlišně se k problému staví rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024, č.j. 49 Ad 20/2023-71, ale jeho závěry ohledně metodologie výkladu citované právní úpravy považuje zdejší soud za zcela příléhavé. Podle názoru krajského soudu tedy nejde *de dicto* o zákonnou podmínku, ale pouze o výklad *e ratione legis*, kterým žalovaná postupuje, pokud zkoumá tyto rozhodné okolnosti. Aby šlo o zákonnou podmínku, musela by být explicitně zákonodárcem vyjádřenou. Důvodovou zprávu, ani odůvodnění poslaneckého návrhu, nelze považovat za zákon (ani ve formálním, ani v materiálním slova smyslu). V případě účelového výkladu jde jen o výkladovou pomůcku při provádění teleologického výkladu dle subjektivního výkladového cíle (co chtěl zákonodárce se zřetelem ke všem okolnostem interpretovanou právní úpravou stanovit).
27. Krajský soud tedy postup žalované nepovažuje za svévoli, ovšem zároveň zdůrazňuje, že přílišný důraz na podmínku snížení ekonomického a sociálního statusu pečujícího rodiče by k libovůli při výkladu a aplikaci předmětné úpravy mohlo vést. Žalovaná tedy nepochybně může přihlížet k tomu, zda vyměřovací základy (dříve před rokem

1996 tzv. hrubé výdělky) žadatele o výchovné byly v určitém období sníženy či zda utrpěl v důsledku péče o děti jinou újmu na ekonomickém statusu či kariérním vývoji, aby byl naplněn kompenzační charakter tohoto zvýšení důchodu. Měla by tak ale činit zejm. v rámci hodnocení sporných dob péče o dítě, tedy tam, kde oba rodiče pečovali paralelně a není zjevné, který z nich pečoval v „největším rozsahu“. V tom smyslu je teleologie právní úpravy klíčová a doplňuje pouhý jazykově-systematický výklad, který v tomto případě nedostačuje pro nalezení smyslu aplikované normy. Žalobce ve své námitce ovšem nijak neodůvodnil, jakým způsobem ho měl tento postup žalované poškodit, ani tato tvrzení nijak nepropojil se zjištěným skutkovým stavem ve své věci. Žalobce navíc ani ve své žalobě přímo netvrdil, že pečoval o děti „v největším rozsahu“, na rozdíl od správního řízení.

28. Žalobce dále namítl, že žalovaná nepracovala s tzv. statistickým rozdílem mezi důchody vyplácenými ženám a mužům, z něhož vychází odůvodnění platné a účinné právní úpravy výchovného. Srovnání těchto statistických údajů obsahuje právě již citované odůvodnění pozměňovacího návrhu poslance Hamáčka, který vychází z dat měsíce května roku 2021, kde byl shledán rozdíl mezi průměrným starobním důchodem ženy a muže cca 2207 Kč. Z této skutečnosti, která měla relevanci pro odůvodnění návrhu předmětné právní úpravy a její přijetí (tzn. patří mezi tzv. materiální prameny právní úpravy), nelze dále dovozovat jakékoliv závěry pro konkrétní aplikaci v jednotlivých případech. Žalovaná tedy nijak nepochybila, pokud z těchto statistik nevycházela při posouzení nároku žalobce na výchovné, neboť to nejsou konkrétní skutkové podklady pro posouzení existence nároku pojištěnce na výchovné.
29. Konečně ke třetí žalobní námitce, kde žalobce upozorňuje na rozpor napadeného rozhodnutí, které obsahuje na s. 3 v předposledním odstavci větu: „*S ohledem na uvedené skutečnosti nezbyvá než uzavřít, že příjmový výpadek způsobený výchovou potomků v jeho případě byl výraznější než u matky dětí.*“ Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že tato věta je v rozporu s jinak celkově konzistentním vyzněním napadeného rozhodnutí, jímž se potvrzuje prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti o výchovné. Žalovaná nedopatřením zaměnila negativní formulaci „nebyl“ za pozitivní formulaci „byl“, čímž tento rozpor vznikl. Aby však tento nedostatek napadeného rozhodnutí způsoboval jeho nepřezkoumatelnost pro vnitřní rozpornost způsobující nesrozumitelnost, musely by rozpory dosahovat mnohem větší intenzity. Takovýto rozpor lze přičíst nedostatečné pozornosti při zpracování rozhodnutí, neboť vypadla při textaci záporná předpona „ne“. Taková chyba v psaní nezakládá nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, přičemž je také opravitelná cestou dle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, který je pro řízení ve věcech dávek důchodového pojištění subsidiárně použitelný na základě ustanovení § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (*per argumentum e contrario*).

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

30. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

31. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované nelze náhradu nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat (výrok II. tohoto rozsudku).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce